

73. seminář Ing. J.Popelky

Rozhovor o hledání Já

**týkající se zpřítomnění a oživení Božství – realizace Jáství
(určitého individuálního Božího aspektu v člověku)**

aneb

JAK POZNAT SVÉ PRAVÉ JÁ

(Dům techniky Ostrava 2.10.2010)

Tento seminář je zaměřený především na osobní rozhovor posluchače s učitelem:

Posluchač: Na internetu jsem si přečetl informace ohledně astrotheologie (www.astrotheologie.wz.cz). Předtím jsem prošel rodinnými konstelacemi, regresemi, reiki, modrou alfou, vším dalším možným, byl jsem v Indii.

J.P: Kde jsi přesně v Indii byl?

Posluchač: Byl jsem u Kalkiho, říká se mu Bhagavan. Snažili se nám tam vysvětlit a dostat nás do stavu, a bychom pochopili, že nejsme toto tělo, ale nikomu se to nepodařilo to plně pochopit.

J.P.: Dá se popsat, v čem spočívala technika, která se zabývala uvědoměním si odlišnosti od těla?

Posluchač: Přemýšlel jsem dnes o tom, ale dokážu to těžko zrekonstruovat, oni se nás tam snažili očistit hromadnou odblokací, která byla zaměřena na naše strachy z dětství apod., a následovala dikša. Dikša spočívala v předání energie. Kalki tvrdil, že osvícení je téměř jakoby fyziologický dar, že je to propojení hemisfér apod. Později, přes známé, kteří se dokázali na ně energeticky napojit, se ukázalo, že Kalki je napojen někam úplně jinam, kde je nějaká černá díra a kde jde energie od nás přes něj bůhví kam. Tam meditovalo v paláci nějakých 200 lidí a energie odcházela někam, bůhví kam. Ukázalo se to jako lichá cesta. Potom, již u nás jsme museli provádět pálení energií a další očistné procedury, abychom se od těchto energií Kalkiho očistili. Všichni jsem cítili, že tato energie z Indie nás nikam neposouvala, ale šli jsme energeticky někde „do háje“.

J.P: To byla tvá jediná zkušenost v Indii? Nelákalo tě třeba navštívit Arunáčálu?

Posluchač: Byli jsme na Arunáčále, spali jsme v klášteře a bylo tam nějaké pocíťování energií. Já, který spíše nic necítím, jsem tam nějaké věci opravdu zažíval. Ale dá se říct, že jinak ne.

J.P.: Mám známého, který byl dlouhá léta následovníkem Ramany Maharišiho, a mám jednoho kolegu, který pochází z Ostravy, ale nyní žije v Praze a on si tam pronajal byt, a půl roku je v Praze, kde si vydělává a půl roku je v Indii, kde žije u nějakého duch. mistra, kde pracují pro ášram. Ptal jsem se ho, co tam ten půlrok dělá. Říkal mi, že tam vede jednoduchý život a pěstuje zeleninu. Ptal jsem se ho dále, zda ho jeho mistr nějak osobně duchovně vede. Říkal, že mu mistr nedává žádné pokyny k meditaci apod., ale že už jen samotná přítomnost mistra je nějak pozvedává. Myslím si, že to je nedostačující pro duch. vývoj.

Posluchač: Víím, že to není ta pravá cesta. Víím, že ta pravá je přes nitro. To mne táhne. Možná proto jsem si prošel vším, všemi různými kurzy, Indií, a zjistil jsem, že to není (z mého pohledu) cesta k cíli. Mám také problém pravidelně medítovat.

J.P.: To je zásadní problém.

Posluchač: Já nevím, jak bych to řekl, ale někde v sobě mám nějakou vzpouru či pýchu, či našťvanost na toho Boha, že zde musím být v tom fyzickém světě, kde je samé utrpení, které musím nějakým způsobem prožívat. Mám v sobě nějakou jakoby zvrácenost, jako bych ho trestal a říkal Mu: Hele, jak já zde musím trpět.

J.P.: Ty máš tak pohnutý život?

Posluchač: Já si myslím, že ne. Mám své nějaké vnitřní smutky a strachy, stressy. Po vnější stránce si nemám na co stěžovat. Mám dost peněz, malou rodinnou firmičku, bezvadnou ženskou a krásného tříměsíčního synka. Mám však problémy v práci, s rozhodováním, možná je to způsobeno tím, že jsme tam spolu s otcem, kterému je sedmdesát, ale to patří k věci. Toto jsme se snažil odbourat rodinnými konstelacemi, také regresemi a dalšími metodami. Trochu to pomohlo, ale není to pro mne to nejdůležitější.

J.P.: My jsme posledním seminářem završili sedm let astrotheologie. Dnes nás je zde výjimečně málo, ale nepřekvapuje mne to. U lidí, kteří zde docházejí, osobně cítím, že jejich posun není nějak převratný. A i u lidí, se kterými se stýkám ve svém osobním životě a které se snažím tímto směrem nějak inspirovat, také cítím, že tam ten posun není. Víím, proč tomu tak je.

Když se ve mně rozpoutal proces hledání, tak samozřejmě to začíná přečtením obrovského množství literatury. Snažil jsem se ale také samozřejmě vyhledat nějaké lidi, kteří by k tomuto tématu měli co říct. Našel jsem, ale vždycky jsem měl pocit zklamání. Toto usilovné hledání nakonec vyústilo v okamžik, kdy se mi objevila kniha *Neosobní život*. Četl jsi tuto knihu?

Posluchač: Tuto knihu jsem si prolistoval. Souhlasím s tím, co se tam píše. Stále jsem si ale říkal, že to jsou slova a myšlenky, se kterými souhlasím, ale jsou to jen slova a myšlenky. Hodně se snažím zaměřovat se do nitra, ale objevuje se mi tam ta má nervozita, se kterou se setkávám ve svém osobním životě, protože věci nejdou v takovém tempu, jak bych si představoval.

J.P.: Čím dál více cítím, a je mi naznačováno, že opravdu lidstvo na této planetě se blíží k nějakému „závěru“, vyústění nějakého procesu. Z tohoto důvodu neustále vnitřně cítím, že už nám nezbývá moc času, a neříkám, že to bude měsíc, dva či tři roky, ale něco se blíží. **Každý z nás by měl tento zbývající čas využít k tomu nejpodstatnějšímu.**

Když jsem tak s Ním rozmlouval, snažil se mi nějakým způsobem naznačit, že tento proces zpřítomňování Boha (Jeho aspektu v nás) je velice důležitý. Je Bůh neustále přítomen? Je. Ale i Bůh jakožto každá živá bytost se musí nacházet v nějaké prostředí. S každou živou bytostí souvisí určité prostředí. Jedna věc je, že přestože Bůh je neustále přítomen, tak tomuto neustálému přítomnému Bohu odpovídá určité prostředí. Ale současně mi nikdo z vás nevyvrátí a nemůže popřít, že toto fyzické tělo si Boha ještě neuvědomilo. Anebo že tato lidská mysl, která vznikla, když jsem se narodil, je prostředí, ve kterém Bůh není. Kdyby tam byl, tak bych Ho nehledal. Jestliže je Bůh všudypřítomný a věčný, přesto existují místa, či prostředí, ve kterých Bůh není. To znamená, že tento všudypřítomný a věčný Bůh se snaží proniknout do určitých míst, ve kterých zatím nebyl. Toto tělo je vzato z hmoty tohoto světa. Tento svět je velice zvláštní v tom, že je obrovskou překážkou vůči Bohu. Tento svět klade obrovský odpor vůči Bohu. Jestliže se nacházím na této planetě a mám na sobě toto tělo z tohoto materiálu, je to velice náročný proces do tohoto prostředí Boha vtáhnout. Ale – je to jednoduché: Jestliže vůči nám někdo klade obrovský odpor, buď nás tento odpor zahltí či zničí, ale pokud nechceme, aby nás tento odpor nějakým způsobem zničil, musíme vyvinout obrovskou sílu, abychom tento odpor překonali. I Bůh, pokud chce vstoupit do vědomí pozemšťana, musí vyvíjet obrovskou sílu. Tím, že vyvíjí obrovskou sílu, to mu umožňuje ze Své povahy projevat stále novější a novější kvality. To znamená, že jestliže někdo žije v prostředí, které je Bohu přátelsky naladěno, tak Bohu toto prostředí neklade nějaký velký odpor a on nemusí vyvíjet nějaké zvýšené úsilí, takže ze své povahy projeví pouze něco. Ale jestliže chce proniknout do prostředí, které je vůči němu nepřátelsky naladěno a klade Mu odpor, tak aby se tam Bůh dostal, musí vyvinout zvýšené úsilí, a to Mu umožňuje z Jeho přirozenosti a povahy projevat čím dál kvalitnější vlastnosti. Dokonce mi bylo řečeno, že tady na této planetě a v této době je odpor vůči Němu vyjimečně obrovský. Takový odpor vůči Němu nebyl snad nikdy. Pokud někteří lidé pracují v této době tím správným způsobem, co se týče zpřítomňování Boha, tak do takovýchto lidí On vkládá či se snaží vrodit tak výjimečné kvality – úplně nový druh Božích Synů. Kdo se snaží využít tuto dobu, aby zpřítomnil Boha, tento Bůh vkládá do srdce takového člověka jeden aspekt Své povahy – Božskou Individualitu, Božího Syna a tito Boží Synové, kterým je umožněno se zde „vplodit“ do srdce některých lidí, budou mít potom nějakou speciální roli v duchovních světech.

Posluchač: Já jsem se obracel do svého duchovního srdce a říkal jsem Mu: Tady mne máš, patřím Ti, odevzdávám se Ti, a už jsem nevěděl, co mám ještě více udělat? Chtěl jsem Mu ukázat, že jsem připraven, odevzdaný, ať se děje jeho Vůle skrze moje tělo, moji mysl.

J.P.: Ale ono se děje něco pořád. Háček je někde jinde. Musíme si uvědomit, že každá živá Bytost souvisí s určitým prostředím, to znamená, že musí mít nějaké tělo, které je vzato z určitého prostředí. To se týká jak fyzická, tak především mysl. Bůh nemůže být v těle, pokud nemá k dispozici odpovídající mysl. Nejdříve se musí zpřítomnit v mysli a potom se může zpřítomnit i v těle. A to je ten důvod, že každý člověk, který někdy ve svém životě ucítí touhu hledat nějakou pravdu, Boha, vždycky musí projít fází mentálního hledání, což znamená, že člověk nějakým způsobem se mentálně propracovává (kvasí). Toto mentální propracovávání nám v konečném důsledku sice nedá poznání Boha, ale tento proces je naprosto nezbytný, protože kdyby se tato mysl nepropracovala, není schopna Boha zachytit a nebylo by to tím pádem vhodné prostředí pro Jeho zpřítomnění. Určitá etapa mentálního propracování je nezbytná. Nevěřím tomu, že by někdo nic nehledal a o nic se nestaral a najednou mu přijde osvícení. To je hloupost. Etapa mentálního propracování je nezbytná. Když jsem říkal, že mentalita vytváří emoce, samozřejmě s tím souvisí nějaké emoční propracování. Bůh to pořád dělá. To znamená, že i lidé, kteří se vědomě nesnaží zpřítomnit Boha a vůbec je toto téma nezajímá, tak samozřejmě zažívají ve svém osobním i profesním

životě nějaké události, které nějakým způsobem mění a modifikují jejich mysl a samozřejmě prožívají různé emoční stavy, a tyto emoční prožitky zase nějakým způsobem propracovávají jejich emotivitu. Tento proces je zdoluhavý, může trvat stovky či tisíce let. To dělá Bůh. Ale něco jiného je, pokud člověk začne dělat zpřítomňování Boha vědomě. Tím se to dá urychlit. Uvědomme si, že tento věčně přítomný Bůh je někdy nepřítomen, protože nemá ještě odpovídající prostředí, které by bylo schopno Ho zachytit a udržet Ho. To je to samé jako bys měl nějakou tenkou plastovou folii a stoupl by sis na ni. Samozřejmě by se pod tebou utrhla, protože by nebyla schopna tě unést. Abyš mohl někde stát, musíš mít pod nohama takovou půdu, která je schopna tě unést. Aby mohl být někde Bůh, musí mít k dispozici prostředí, které je schopno Ho snést.

Posluchač: Ty jsi říkal, že lidi, kteří nemají žádnou touhu po Božství a to Božství neslyší, tak jak to v sobě mají rozeznat, co jde ze mne a co jde nějak přes tu duši, když jsem v tom stavu, že to nemám vevnitř otevřené.

J.P.: On není přítomen vědomě. On tam je. Není přítomen vědomě z pozice člověka. Bůh si sám sebe v člověku uvědomuje pořád, ale člověk si Ho neuvědomuje. Tento Bůh dělá v člověku všechno.

Posluchač: Mám tomu rozumět, že cokoliv já dělám či toto tělo, či mysl, tak všechno je to děláno Bohem, který jakoby přes toto vše se takto projevuje?

J.P.: Některé myšlenky inspiruje přímo On, ale některé myšlenky k tobě přijdou (či nějaké emoční impulsy) a On se nesnaží tyto impulsy nějak potlačovat, On je nechá v tobě existovat, působit. Tyto impulsy mohou být úplně proti Jeho přirozenosti, ale jestliže do tebe vstoupí takové myšlenky, On je v tobě nechá zrát a vůbec nebrání těmto myšlenkám a pocitům, aby tě třeba zatahly i do nějakých životních situací, které potom budou pro tebe nějaká obrovská komplikace a mohou se projevit bolestně v tvém životě. On tomu nebrání, protože těmito prožitky svým způsobem modifikuješ své emoční a myšlenkové tělo.

Posluchač: A jde to teda nějak rozlišit, abych si uvědomil ty Boží myšlenky v té přítomnosti? Moje představa, když je tam nějaké to vědomí Božství, je taková, že je tam nějaká moje mysl, která bude dělat nějaké „kvá kvá“, a potom tam bude nějaké to vyšší Já, které řekne, že je tu možnost, co chceš jakoby prožívat, jestli chceš poslouchat tu svoji mysl anebo jestli chceš poslechnout to své vyšší Já.

J.P.: Jestliže člověk dojde k tomu určitému mentálnímu a emočnímu propracování, a jestliže Bůh začne vnímat, že v tom člověku je půda či prostředí, které je schopno Ho snášet, půda, kde se On může zachytit a kde může růst, tak v tu chvíli vede ne k té první fázi, kdy člověk četl duchovní knihy, kdy jezdil po přednáškách nebo do cizích zemí, aby tam něco našel, ale pokud je člověk už dostatečně propracovaný, vyvinutý, potom Bůh vede člověka k prožitkovému poznání. Už to není o tom, aby si člověk rozšiřoval nějaké názory, ale je to poznání, které vede přímo k praktickému prožitku. Těchto lidí je málo, většina lidí zůstávají ve stavu, že neustále čtou knihy a něco hledají.

Když je již člověk v té fázi prožitkového poznání, má to jeden paradoxní háček, že člověk zde musí odložit veškeré myšlenkové poznání. Nechci tvrdit, že to, co člověk poznal, nastudovat a přečíst, že to bylo k ničemu, to ne. K něčemu to bylo, byla to součást posilování mysli-duše. Pokud není člověk schopen přemýšlet o nějakých abstraktních věcech a principech, tak taková mysl není schopna Boha snášet. **Když už jsme ale ve fázi, kdy chceme Boha zažívat, musím přestat myslet na to, co jsem doposud poznal. V této fázi**

musí člověk mysl úplně vyprázdnit, aby Bůh mohl do této mysli vnášet myšlenky, které jsou určeny pro toho daného člověka. Když se Bůh zpřítomňuje a začne promýšlet skrze určitou individuální mysl, vždycky začne projevovat naprosto nové pravdy, které jsou samozřejmě někde v jádru stejné jako pravdy od ostatních velkých duchů, ale přesto jsou formulovány novým způsobem. Najednou se pak může někomu zdát, když uslyší takového člověka, že je to něco úplně revolučního. **Když začne promlouvat právě Já v daném konkrétním člověku, vždycky je to něco jedinečného.** Takové myšlenky jsou vždycky formulovány naprosto jedinečným způsobem.

Posluchač: Dobře, ale jak to prakticky pochopit? Meditovat, zklidnit se, jít do duchovního srdce, říkat si Já Jsem, procítovat to, vyprázdnit tu mysl co nejvíce a soustředit se jen na to Jáství, je to ten správný postup?

J.P.: Tyto jednotlivé kroky jsou v pořádku, ale otázka je, jestli jim rozumíš. Minule jsem zde říkal, co je nutné dodržet v meditaci, jsou tam tři důležité věci, které musí být dodrženy.

Než člověk začne praktikovat samotnou meditaci, určité myšlenky se musí pro tebe stát tak samozřejmými, jako je samozřejmé pro tvé tělo dýchání. Pokud se tyto myšlenky jen lehce dotýkají tvé mysli, meditace nikam nepovede. Určité myšlenky se musí stát naprosto přirozenou součástí tvé bytosti. Primární v tomto ohledu je to, že hledání Boha je hledání Sebe sama. Mnoho lidí má určitou náboženskou víru, ale vnímají Boha jakožto určitou Autoritu, která je mimo ně. Věří, že tím, že budou vést určitý způsob života, že se budou chovat slušně a budou se modlit, tak že jednoho dne bude před nimi stát Ježíš Kristus. Jsou lidská srdce, kterým to stačí. Bohu to ale nestačí. Pokud Bůh najde nějaké připravené duše, snaží se takové duše inspirovat k tomu nejvyššímu poznání. Když řeknu nejvyšší poznání, říkám nejpravdivější poznání.

Nejpravdivější poznání je, že Bůh není oddělen od člověka, protože Bůh je s člověkem zajedno.

Myšlenka (idea), že Bůh (*jeho individuální část*) jsem Já sám, musí být pro tebe naprosto suverénní záležitostí.

Posluchač: Ano, nesmí tam být žádná pochybnost, musí to být 100% přesvědčení, že to tak je.

J.P.: Nesmí tam být pochybnost, protože tato pochybnost (nějaká myšlenková nedůvěra či myšlenkové nepochopení) ti potom nedovolí zrealizovat ten samotný prožitek. Kde je chybná myšlenka (idea), nemůže přijít vlastní prožitek. Snažím se zde zdůrazňovat určité aspekty, které nikde v duch. literatuře nejsou. Dokonce si myslím, že různí duchovní mistři neznali podstatu natolik, aby to mohli formulovat ve svých spisech.

Kdo zinscenoval a kdo řídil ten proces, že postupem doby se vědomí Boha v lidstvu ztratilo? Kdo to udělal?

Posluchač: Vlastně Bůh.

J.P.: A jak to ten Bůh dělal? Bůh to dělal tím způsobem, že nutil tvou mysl, ať si myslí, že jsi tělem. Byl to On, který nutil tvou mysl, aby si tvá mysl myslela, že Ty = tvé fyzické tělo. Jestliže bylo lidstvo dlouhou dobu k tomu tlačeno, samozřejmě této myšlence uvěřilo, potom vše, co se odehrávalo tělu (když jsi měl pocit, že se to odehrávalo tobě) začalo vyvolávat určité emoce. Měl jsi pocit, že ti bylo příjemné, co bylo příjemné tvému tělu, a měl jsi pocit, že ti bylo nepříjemné, co bylo tvému tělu nepříjemné a destruktivní. Tím vznikalo úplně nové

emoční tělo, které tě úplně zabetonovalo ve vědomí, kdy si Boha neuvědomuješ. Opravdu musíš nutit mysl, ať trvale myslí na to, že tělo zde sice je, to nikdo nemůže popírat, ale jsi tady také Ty.

Posluchač: Já vím, ale uvědomování si jakoby mého vědomí té myslí, že je tady ten, kdo je v mém srdci.

J.P.: Vidíš to, jak jsi komplikovaný? Říkám ti to, jak to opravdu myslím: Je zde tělo a jsi tady taky Ty. Kdo to dělá, že konstatuje tento fakt? To dělá tvoje mysl. Je to tvá mozková mysl.

Posluchač: Určitě ano. Ale když řekneš, že je zde mé tělo a jsem tady také Já, tak jestli tomu dobře rozumím, je zde tělo s nějakou tou myslí a potom je zde ta Podstata, to Božství?

J.P.: Ty musíš nutit svoji mysl a je jedno, jestli je to mozková mysl anebo jestli to je niterná mysl. Každopádně máš k dispozici mysl. V první fázi máš k dispozici tělesnou, racionální mysl. A ty ji musíš tlačit k tomu, aby začala myslet pravdu. Pravda je: Je zde tělo a jsi tady Ty. V tu chvíli řekneš: Dobře, tělo je zde, ale jaké Ty? Jaké to je Já? A to je ten moment (když mysl začne vnímat, že zde jsou dvě skutečnosti a nepochybuje o tom), kdy mysl musí začít pátrat po tomto Ty. Je velká potíž, když začneš hledat něco, co jsi vždycky měl. V tom je kámen úrazu: Hledáš něco, co jsi vždycky měl. Lidé se nejdříve snaží udělat si nějakou myšlenkovou představu o pravdě, o Bohu. Potom stejně dojdeš k závěru, že i kdybys měl ty nejdokonalejší představy o Bohu, k čemu ti to je.

Poznání Boha je dosažitelné pouze prožitkem Boha.

Když si uvědomíme, že poznat Boha znamená – Ho zažít, v tom je ten problém, že si řekneš: Aha, já chci něco zažít, ale jak to můžeš zažít, když jsi to zažíval pořád? Najednou se dostáváš do fáze, že chceš zažít něco nového, ale tím se odpojíš od toho, co jsi vždycky měl a toto, co jsi vždycky měl, je přímo On! Ty v té chvíli Ho ještě více ztrácíš.

Posluchač: Takže je to vlastně to uvědomění si toho prožívání?

J.P.: Ty Ho zažíváš i nyní. Akorát prožitek sebe sama ti připadá tak samozřejmý, že to v tobě nevyvolává pocit něčeho mimořádného. Tak to je v této fázi, protože tento prožitek neprožíváš vědomě, ale spíše instinktivně. U tohoto prožitku nemáš ostré vědomé pochopení, že To je ono. Kdybys do toho vložil intelektuální pochopení a vědomé prožívání, tak tento prožitek, který nyní máš a vždycky jsi ho měl a který ti připadá naprosto vlastní, přirozený a běžný, by se natolik zesílil a začal by ti odhalovat neskutečné a mimořádné prožitky blaženosti, štěstí a radosti, že je to nepopsatelné, a kdybys to jednou zažil, už bez toho nemůžeš žít. Je to něco, co jsi zažíval pořád a zažíváš to i nyní, ale když chceš najít něco nového, začneš se od toho přirozeného čím dál více vzdalovat.

Posluchačka: Tam je to ztotožnění s tou myslí a s tělem. Není to Jáství zaměřeno samo na sebe, ale je ztotožněno s myslí či s tělem.

J.P.: Ano.

Posluchač: Jaký je tedy záměr Boha, který nás po tisíciletí „odváděl“ k tomu, že ty jsi tělo, a to jsme nyní splnili asi téměř všichni, a nyní se jakoby náhle rozhodl, že takhle to zase není, protože Já jsem Ty.

J.P.: Já jsem to ve svých seminářích popisoval, asi jsi to ještě všechno nečetl, že. Jaká je hlavní funkce hmoty? Oddělenost. Původní jednodolitá masa se začne separovat na oddělené částice. Tím, že jsi ve fyzickém těle, vyvíjí se v tobě (a je zažíván) pocit oddělenosti. Je to dobře nebo špatně?

Posluchač: Záleží, z jakého pohledu to bereš, pro někoho dobře, pro někoho špatně. Když se cítím oddělen, tak mne to vede k utrpení. Pro někoho možná ne, ale cítím to tak.

J.P.: Když je někdo a někdo, kde pocit oddělenosti neexistuje, tak se zažívají jako jeden, a jsou jeden. Jaký je tam prostor pro Lásku? Není tam žádný. Ale když jsou dvě bytosti od sebe odděleny, tak tam je.

Posluchač: Jo, to je už jasné.

J.P.: No, ještě to není jasné. To je ten základní moment. I když je Bůh jeden, tento Bůh má mnoho vlastností. Každá ta vlastnost je jeden Boží Syn. Tyto vlastnosti se zosobňují. Nazvěme je, že to jsou andělé. A co zažívají tito andělé? Že jsou od sebe odděleni anebo žijí ve vědomí jednoty?

Posluchač: Vědomí jednoty.

J.P. Tam sice je Lásky, ale není tak intenzivní, jako kdyby byli tito andělé od sebe úplně odděleni. Tito andělé si stále uvědomovali, že jsou součástí jedné bytosti. Vědomí jednoty bylo pro ně mnohem silnější, než vědomí oddělenosti. Bylo proto nutné vytvořit takové podmínky, aby se vědomí oddělenosti plně stabilizovalo. Když pronikne Bůh do takového člověka, kdy v něm zpřítomní jednu ze svých z Božských Individualit, potom, když se tito andělé (Boží Synové) vrátí zpět do duchovního světa, jsou tak stabilizováni ve své oddělenosti, že můžou vůči Bohu stát jako další Bůh. To je ten účel, že BŮH se snaží ze Sebe vytvořit další jednotlivé Bohy. Tento obecný univerzální BŮH chce ať je před ním další Bůh, a to bude samozřejmě jen jeden z mnoha aspektů jeho přirozenosti – jednotlivý Boží Syn, ale musí stát proti sobě jako dvě samostatné jednotky. A to nejde bez těla, obzvláště bez těla z této hmoty. Tady je to vědomí oddělenosti obrovské. Jak by byl někdo schopen ubližovat jinému člověku, kdyby neměl pocit, že ho se to netýká a že ho to nebolí. Nemohl bys to nikdy dělat, protože kdybys cítil jednotu, cítil bys ublížení někomu jinému ihned sám na sobě.

Poznámka z přestávky:

Lidé netuší (bavíme se o tom, že se jedná o prožitek Boha), že tento prožitek měli pořád, ale tím, že tento prožitek nebyl prožíván vědomě a záměrně, má tento prožitek jen určitou intenzitu, která nevyvolává v člověku pocit, že je to něco převratného, spíše to vyvolává pocit, že je to něco běžného a tak samozřejmého, že není ani důvod věnovat tomu zvýšenou pozornost. To byl Boží záměr. Kdyby On sám sebe nezredukoval na tento běžný prožitek, nikdy by nemohl vyvíjet toto tělo a tuto mysl. On potřeboval, ať se tato mysl a tělo vyvíjí bez poznání Boha. Když se vyvíjí bez poznání Boha, začne dělat spoustu věcí, které jsou protibožské. Začne Mu klást odpor, protože jde proti Bohu a když se tento odpor vůči Bohu dostane na určitou míru, tak Bůh ví, že pokud se tam chce znovu zpřítomnit, tak Bůh musí překonávat tento odpor a to Mu samozřejmě umožňuje projevit určitou sílu a tím pádem speciální vlastnosti, které by nemohl projevit, kdyby mu byl kladen malý odpor.

Posluchač: Já to chápu, ale když už byl vystaven nějaký časový limit, tak Bůh řekl: Dobře, tak jestliže to půjde tak dál, tak už se tomu nějak nemůžeme ubránit, nebo nevím, jak bych to řekl...

J.P.: Ježíš (Kristus přes Ježíše) to prorokoval. Odpor proti Bohu je nyní tak velký, že hrozí mnoha lidem duševní smrt. Bůh bude vždycky upřednostňovat tvoji duši, než tvé tělo. Pokud by se duše mohla svým životem na Zemi dostat do stavu, že jí hrozí duchovní smrt, tak radši Bůh zahubí její tělo, a ona už zde nebude pokračovat. Jen ve výjimečných případech, kdy Bůh ví, že ta duše je natolik zkažená, že tam už ani neexistuje možnost ji zachránit, tak ji nechá fungovat v tomto těle a využije ji jakožto někoho, kdo je potom zdrojem utrpení pro mnoho lidí.

Jestliže začneš hledat Boha a myslíš si, že je to o jiném prožitku, než máš teď, tak se ještě více od Boha vzdálíš. Mnohokrát jsem zde opakoval: Kdo si myslí, že najde Boha, nemůže Ho najít. On Ho měl, akorát byl problém, že v malé intenzitě a ta malá intenzita byla způsobena proto, že nebyl tento prožitek vědomý. A nemohl být uchopen vědomě, protože nemáš ani intelektuální pochopení, že tento prožitek je přímo On. To musí být pro každého hledače odrazový můstek, že zintenzivňuji pocit, který jsem měl a mám i v tuto chvíli. Ne že chci objevit něco nového, co jsem předtím ještě neměl, ale to nové přijde tehdy, když tento prožitek zintenzivním a tímto zintenzivňováním se začnou najednou objevovat nové, dosud neznáme prožitky.

Posluchač: Ted' se nabízí otázka, jak to tedy upravit, jak vcházet do toho nitra?

J.P.: Já jsem před sedmi lety měl takové období, kdy jsem vedl astrologickou společnost, která ti moc v duchovním naplnění nepomůže, a právě proto jsem začal dělat tyto semináře, protože jsem cítil, že největší přínos je v tom, když má někdo nějaké praktické zkušenosti s tímto prožitkem a snaží se lidem pomáhat a inspirovat je, jak to udělat. Pokud to má někdo prakticky zažité, takový člověk může být cenný pro ostatní. Samozřejmě, že to už pak musíš zrealizovat ty sám. Já jsem neměl ve svém životě tu možnost se setkat s někým, kdo by mně to prakticky ukázal, znám to pouze z vlastní praxe. To je ten důvod, proč jsem zde začal něco takového dělat. To, že je zde pár lidí, vůbec neřeším.

Po přestávce:

Takže jak to tedy udělat?

Posluchač: ...To je jako když máš pomeranč, který jsi ochutnal.

J.P.: Já bych to řekl ještě jinak: Pustím si doma nějakou hudbu, která se mi velmi líbí. A ty bys to cd, které mám doma nikdy neslyšel a ještě bys mi položil otázku: Ty a jak to děláš, že se ti ta hudba líbí? A já bych ti řekl: V první řadě si toto cd opatři, abys měl možnost si ho přehrát a slyšet tu hudbu a pokud se ti nelíbí, tak jak je to možné, že tobě se nelíbí a mně se líbí? Teprve potom ti vysvětlím, proč se to líbí mně a proč se to nelíbí tobě. Já jsem zosobněním nějakých božských kvalit a ty jsi zosobněním zase jiných božských kvalit. Takže každý je nachylný k jiné hudbě. Ale kdybys dostatečně hluboko pronikl do svého srdce, líbila by se ti skoro každá muzika.

Většina lidí má své psychické těžiště v hlavě. Na hlavě jsou umístěny hlavní smysly. Oči, jazyk, sluch. To znamená, že jestliže je někdo ztotožněný se svým fyzikem (to znamená, že co se děje tělu a kde se nachází tělo, to se děje mně a tam se nacházím já), tak samozřejmě tyto senzory musí maximálně využívat. Ale pokud je neustále využívám, pak se ještě více stabilizují v hlavě a psychické těžiště se v hlavě zesiluje, což zeslabuje pocit vlastního Já. Pociť vlastního Já se zeslabí jen na tu nezbytnou míru, abys byl při vědomí. Proč upadáš do spánku? Protože se ti ztratí pociť Já. Když se ráno probudíš, máš dojem, že se objevil pociť Já. Když pociť Já není, nejsi, když je, jsi. Většina lidí si myslí, když je tělo, jsem, když není tělo, nejsem. Ve skutečnosti ve spánku o těle nevíš, proto si většina laiků říká, že pokud si uvědomím své tělo, tak jsou. Ale tak to není, jsem pouze tehdy, když mám pociť Já. Přestávám existovat, když pociť Já zmizí. Když zmizí pociť Já a ty ztrácíš vědomí, je zákonitý důsledek, že si neuvědomíš ani tělo. To nosné je pociť Já. Když začneš na základě tvého intelektuálního pochopení chápat, že pociť Já je to, co se hledá, tak začneš svoji pozornost přednostně zaměřovat na pociť Já. V první chvíli nemusíš tento pociť Já lokalizovat, přemýšlet o tom, s jakou tělesnou částí souvisí. Ve svém vědomí máš různé myšlenky, různé smyslové vjemy, pocity, jsou tam různé obsahy. Ale v rámci těch různých obsahů je tam i pociť Já. Budeš vědět, že v tvém vědomí je mimo jiné také pociť Já. Tento pociť Já je oproti jiným obsahům jakoby podceňován a člověk mu nevěnuje zvýšenou pozornost, spíše se věnuje tomu, jak přijít k penězům či jak si způsobit nějaké emoční příjemna, a pociť Já je nevnímán. Je ale důležitý, protože kdyby tam nebyl, nemohl bys být při vědomí. To nejdůležitější, co lidé mají, nevnímají a staví se k tomu, jakoby to ani neexistovalo.

Když začneš provádět tuto jednoduchou činnost, že se začneš svojí pozorností trefovat do pocitu Já, a budeš mít intelektuální pochopení, že pociť Já je to nejdůležitější nejenom v mém životě, ale i v životě jiných a v životě celého vesmíru, tak když tento pociť Já začne vnímat, že ti to docvaklo a že si dáváš tu námahu (zpočátku je to nezvyk, protože se snažíš jít proti svým stereotypům v myšlení, které mají samozřejmě určitou setrvačnost, takže to neuděláš ze dne na den) a že Mu za to stojíš, že se snažíš Jeho upřednostňovat, tak pociť Já začne nabývat na intenzitě. Najednou začneš chápat, že když srovnáváš rozdílné intenzity v prožívání svého Já, že někdy je to slabé, tak v tu chvíli zjistíš, že jsi v hlavě. Když je to někdy silnější a když přitom zkontroluješ svoji bytost, tak zjistíš, že psychické těžiště z tvé hlavy sestoupilo do hrudi.

Jestliže chci zesílit pociť Já, ale současně se zažívám v hlavě, není to možné, pociť Já se nezesílí.

Nestačí mít intelektuální pochopení, že pociť Já je Bůh, že pociť Já jsem přímo Já sám. Nestačí, že tomuto pocitu Já věnuji zvýšenou pozornost před ostatními obsahy mého vědomí. Musíš to podložit snahou se stabilizovat v hrudi.

Tvé psychické těžiště musí být v hrudi a ne v hlavě. Samozřejmě, že pokud máš fungovat v praktickém životě, část Tebe musí být v hlavě, ale jen v té nejnütnější míře, abys zde mohl fungovat. Proto se musíš přednostně udržovat svým vlastním úsilím v hrudi.

Když jsem stabilizován v hlavě a zaměřím se na pociť Já, výsledky nejsou tak mimořádné jako když se stabilizuješ v hrudi a začneš se zaměřovat na pociť Já. To má daleko větší intenzitu a začne do tebe pronikat pocit radosti, štěstí, optimismu a obrovská chuť být nějakým způsobem prospěšný jiným lidem.

Když se stabilizuješ v pocitu hrudi a svým vědomím a myslí se zaměříš na pociť Já a máš i pochopení, že pociť Já jsi Ty, začne se to čím dál více zintenzivňovat a ucítíš, že pociť Já se snaží čím dál více stahovat ještě hlouběji a hlouběji do nitra tvé bytosti. Začneš si uvědomovat, že se začínáš stahovat do ohniska své vlastní bytosti. Toto Já je to ohnisko, je to

živé jádro tvé bytosti. Tento pocit Já se dá zažívat v různých intenzitách. V té nejslabší - jen do té míry, abys byl při vědomí, to je tehdy, když na Já nemyslíš a nevěnuješ Mu vědomou pozornost a jsi stabilizovaný v hlavě. To je tak nízká intenzita pocitu Sebe sama, že ti to nepřipadá vůbec nějak mimořádné, spíše naopak: Všechno, co se odehrává tělu, je daleko mimořádnější a zajímavější. V této intenzitě není pocit Já schopen tělu konkurovat. Zabýváš se dobrým jídlem, návštěvou přírody, a tyto vnější okolnosti budou vždy zdrojem větších prožitků a radosti, než samotný pocit Já. Ale pokud začneš s tímto Já vědomě pracovat a začneš Ho umísťovat tam, kde patří, do hrudi, tak se začne transformovat na takové blažené prožitky, že nějaké dobré jídlo či pití nebo návštěva nějakých míst ztrácejí okamžitě na atraktivitě, protože víš, že tyto blažené prožitky ti nemohou všechny tyto věci poskytnout.

Posluchač: Já jsem byl trochu na sebe rozčilen, protože abych mohl mít ten pocit Já, tak ho musím někde chytit – jakoby za nohu.

J.P.: Já si obzvláště uvědomuji, jak je ho těžké uchopit.

Když si uvědomuji: že zažívat Já vědomě, s vědomím, že to je Bůh a zažívat Já nevědomě, s tím, že si myslím, že jsem člověk, to je pořád tentýž pocit. Rozdíl je akorát v intenzitě tohoto prožitku.

Znovu opakuji: Je velice těžké uchopit, co již máš. Ty máš něco, co ti připadá tak samozřejmé, že ti to připadá skoro až nemožné, se na To obrátit vědomě.

Posluchač: Já si uvědomuji, že v tuto chvíli na to nestačím intelektuálně, ale vím, že jsi to někde napsal, že lidé si myslí, že jsou jen tělo. A když tedy spím a zdají se mi sny, tak to je ten pocit Já?

J.P.: Ne. I když zažíváš živý sen, kdy si uvědomuješ, že i ve snu máš nějaké tělo, sice né fyzické, ale ve snu je to tělo naprosto reálné, ale je samozřejmě jiné podstaty, což si v tom snu neuvědomuješ, tak taky si můžeš říct, kdo to zažívá. Ani snové tělo nesmíš brát, že to jsi Ty. Ani to snové tělo to nezažívá, ale zažíváš to Ty. Když mi nyní kladeš otázky, tak koho napadají? Samozřejmě Tebe a toto Já – Ty, to je On.

Posluchač: Jenomže když si říkám, že hledám Mně, tak toto Mně ztotožním s myslí...

J.P.: No když říkáš Mně, hned se ti vyjeví někde v duchu tvá fyzická podoba.

Posluchač: No to si ani tak neuvědomuji.

J.P.: Dobře, tím lépe, takže to napadá tvoji mysl. Uvědom si, že tělo je naprosto mrtvá věc. Tělo nemá žádný pocit vlastní životnosti. Říkal jsem lidem: Zamýšlel jsi se někdy, zda jsi živá či neživá bytost? Každý řekne. No jasně, že jsem živý. A jsi živý, že máš schopnost hýbat rukama či nohama a otáčet hlavou? Ne. Zabýval ses někdy tím, jak se cítí a prožívá pocit vlastní životnosti? To musí být přece konkrétní pocit, prožitek, že jsem naživu. Nemáš jinou šanci než si uvědomit, že pocit vlastní životnosti je to samé jako pocit Já.

Posluchač: Já mám pocit, že to je takový ten základní pocit, který nemám proč ještě dále rozdělovat.

J.P.: To je základní pocit a uvědom si, že ani mysl nemá žádný pocit vlastní životnosti. Pociť vlastní životnosti je dán pocitem vlastního Já. To jsem Já. Tělo nejsem Já. Mysl nejsem Já. Ale Já jsem Já. Uvědom si, že tím, že jsi se určitou dobu ztotožňoval se svým tělem, vyprojektoval jsi pocit Já do těla. Tak vzniklo nějaké tělesné Já. Tím, že ses po určitou dobu ztotožňoval s myslí, oživoval si ji a vzniklo nějaké mentální Já. Teď se ti zdá, že tvoje mentální Já hledá pravé Já. Ale není to tak, Já je jen jedno. Musíš v sobě najít jen tu sílu a odvahu, že tak, jak jsi toto Já projektoval do těla, a ono má tendenci v toto těle být, tak, jak jsi Ho projektoval do mysli, a toto Já má tendenci být v mysli, a být s ní ztotožněno, tak nyní musíš toto Já oddělit, vyloupnout z mysli či těla a uvědomit, že Já je Já. **Toto Já musí být ztotožněno samo se Sebou a ne s prostředím, ve kterém se realizuje. Mysl je prostředí, ve kterém se Já realizuje. Tělo je prostředí, ve kterém se Já realizuje.** Někou dobu jsi to neměl potřebu rozlišovat, ale pokud se snažíš dojít k poznání, tak nyní musíš toto Já stáhnout z těla a mysli a zažívat Ho v ryzi formě, že Já není nikým jiným než Jástím. Já jsem Já.

Nepopírám mysl, protože mysl potřebuji. Nepopírám tělo, protože tělo potřebuji, ale je naprostý fakt, že co se týče mé životnosti a živé bytosti, identity mého života, tak Já jsem Já a nikým jiným, všechno ostatní jsou jen prostředí, ve kterých se realizují. Já jsem toto Já. Když to začneš zažívat, tak ti dojde, že ani jiný Bůh nemůže existovat. Cožpak by mohl být nějaký Bůh, kdyby neměl pocit Já? To, že byl Ježíš mezi duchovními velikány výjimečný, bylo proto, že pocit Já zažívat v tak obrovské intenzitě, že i ostatní znalci tohoto Já nedokázali toto Já zažívat v takové intenzitě. V tom je celý problém, že toto Já může být zažíváno v tak chabé intenzitě, abys byl jen při vědomí, anebo v tom nejasnějším vědomí vlastního Já.

Posluchač: Anebo jako byl až Ježíš.

J.P.: No jistě. Někdy, když jsi v dobré psychické konstelaci, a když toto Já cítíš mimořádně, že máš jistotu, že je to Bůh, zjistíš, že poznání a jistota, že To je Bůh, je v tom prožitku, který ti dává naprostou jistotu, že To jsem Já sám. Přímo Já jsem Ten, kdo se hledá. Pokud je tam nepatrná pochybnost, že Bůh je ještě někdo jiný než jsi Ty, prožitek nemůže přijít. A když ten prožitek je, je jediné proto, že máš absolutní jistotu, že to jsi Ty sám.

Když někomu řekneš, že jsi poznal a že zažíváš Boha, tak si každý řekne, jak to že neděláš nějaké zázraky a že nemáš nějaké mimořádné schopnosti. Ony nemusí být. To tě ale nemusí nějak zneklidňovat, protože stačí, že víš, že jsi uchopil to pravé, že jiné pravé už není, ale že je tam neustále prostor pro prohlubování toho prožitku. A čím více to budeš prohlubovat, také ti budou naskakovat nějaké mimořádné schopnosti. Stává se během vývoje – zintenzivňování Já, že někdy je ten prožitek silnější, někdy jakoby se to nedalo ani uchytit, každý den to může být jinak. Však opakovanými návraty k tomuto Já a opakovanou snahou být tímto Já se toto Já v tobě stabilizuje a jednou dosáhneš momentu, že to snad ani nelze ztratit. Samozřejmě, pokud tě někdo nutí v zaměstnání, abys přemýšlel nad jinými věcmi, vytáhneš se do hlavy a pocit Já se zeslabí. Ale když máš čas, okamžitě se vracíš do hrudi a ten pocit Já se nastartuje.

Důležité dále je, v rámci tohoto zintenzivňování, že toto Já se má tendenci projevit v lidské siluetě, tváří. Má tendenci se projevit jakožto nějaká Božská Bytost a musíš zažívat, že Ty jsi ta Božská Bytost a že tato Božská Bytost chce se někomu projevit a chce být někým vnímána. A ten, komu se chce projevit, nejsi Ty (protože Ty jsi tato Božská Bytost), ten, kdo Ji vnímá, nejsi Ty, ale je tvá mysl. Nakonec zjistíš, že já, Ten, kdo jsem hledal, jsem Ten, kdo má být nalezen! A řekneš si: Tam ale opravdu někdo hledal! Samozřejmě, že někdo hledal a to byla Moje mysl. Moje mysl hledala Mne. Ten hledač, to jsi Ty, který nutí tvoji lidskou mysl hledat pochopení, co je to Bůh. Někou dobu tuto mysl necháš provádět různými

myšlenkami, až jednou bude dostatečně vyvinuta, zralá na toto pochopení, řekneš jí stop a řekneš jí: Moje mysli, uvědom si, že tys hledala Mne!

Posluchač: To je právě to nalezení Sebe sama, když je tam někdo s tou tváří, tak našel sebe sama, že.

J.P.: Ano. Když se podíváš do zrcadla a uvidíš svoji fyzickou podobu, tak se ti ihned zesílí pocit Já. Stejný pocit Já bys měl cítit ke každému tělu. Měl by sis uvědomit, že v každém těle žiješ Ty.

Posluchač: To asi nikdo nevnímá.

J.P.: Tento univerzální jediný BŮH má různé vlastnosti. Každá tato vlastnost je jedna z JEHO podob – jedna Božská Individualita. A všechny tyto Individuality vycházejí z jednoho jediného BOHA. Jeden BŮH nemůže žít najednou ve všech tělech.

Když se řekne, že BŮH je v každém člověku, tak tento jeden jediný BŮH vstupuje do každého člověka skrze určitou svoji Individualitu, skrze určitý svůj aspekt, vlastnost. V každém člověku je jeden Boží Syn (Božská vlastnost), ale samozřejmě tato vlastnost vyvěrá z jednoho jediného BOHA.

BŮH – OTEC a Bůh – Syn – to je pořád jedno a to samé. Celý BŮH nemůže obecně proudit do všech těl. Do každého těla vždycky vchází určitým specifickým způsobem – skrze určitou Božskou Individualitu. Když se dívám na tebe, musím říct, že v tobě žije můj vlastní pocit Já, ale současně musím také respektovat, že v Jardovi je určitá Božská Individualita, která je trošičku jiná než tvoje Božská Individualita. Ve mně je nějaký Boží Syn a v tobě je také nějaký Boží Syn. Ale oba dva vyvěrají z jednoho pocitu JÁ.

Tím, že je člověk dominantně stabilizován v hlavě, tím pádem je ve stavu ztotožnění s tělem, dominuje mozková mysl a tělesné vědomí. Toto tělesné vědomí je vždycky ostré, když pracují tělesné smysly – zrak, sluch. V okamžiku, kdy zavřeš oči, kdy chceš meditovat, velice se ti utlumí tvá tělesná mysl a tvé tělesné vědomí. To je potíže, protože pro zachycení pocitu Já potřebuješ mít naprosto ostré jak tělesné vědomí, tak tělesnou mysl. V rámci meditace u někoho déle, u někoho kratší dobu se musí vycvičit schopnost, že i když máš zavřené oči, nesmí docházet k útlumu tvé tělesné mysli a tvého tělesného vědomí. Pokud se tyto začnou otupovat, ztrácíš nástroj, kterým uchopuješ Já. Pokud je nástroj slabý, nemáš co uchopit.

Když jsi i se zavřenýma očima schopen mít ostrou mysl a ostré tělesné vědomí, protože to je nutné, aby Bůh vstoupil do fyzického člověka, tak když jsi v tomto stabilizovaný, potom jdeš dále, sestoupíš do hrudi a zjistíš, že jsi v hrudi schopen myslet. Nemusíš myslet jen v prostředí hlavy, ale jsi schopen myslet i v prostředí hrudi. Tím začneš odhalovat další věc, že i v hrudi sídlí mysl, ale je jiná než mozková mysl. Mozková mysl má schopnost pracovat pouze s tím, co zachytí tvé tělesné smysly. Kdežto hrudní mysl nepotřebuje pracovat s tím, co vidí tvé oči, dokonce je to pro ni nežádoucí. Hrudní mysl má funkci zachycovat Já, povídat si s Já a tak udržovat kontakt s Já.

Kdybys měl aktivní probuzenou hrudní mysl, která je schopna perfektně vnímat přítomnost Já a vnímat přirozenost Já, že Já je jenom Já a nikým jiným, a že toto Já sídlí v hrudi, v duchovním srdci, tak k čemu by ti to bylo, kdyby tvá tělesná mozková mysl a tvé

tělesné vědomí bylo tupé. Ten fyzický člověk by vůbec nebral podíl na tomto procesu. Obě myslí musí být aktivní. Pro samotný akt uchopování Jáství je ale rozhodující tato hrudní mysl. A je to tato hrudní mysl, která má právo klást Bohu otázky a dostávat na ně odpovědi. Když mozková mysl pokládá otázky, většinou nepřichází odpověď, protože Bůh cítí, že se mu ani nechce odpovídat na takové otázky. Ale jestliže mozková mysl vytvoří otázku, tato otázka je podstoupena hrudní mysli a hrudní mysl uznává, že je oprávněná, má nějakou hodnotu a je dobré na ni odpovědět, tak ona (hrudní mysl) se bude ptát Boha a této mysli On odpoví. Teprve tehdy může mozková mysl zachytit nějakou odpověď.

V 2. kapitole *Neosobního života*, *Věz a buď klidný, že Já Jsem Bůh*, se říká: Toto poznání může přijít ihned, toto poznání může přijít za mnoho let. To nezáleží na tobě, ale záleží to na tvém vnitřním Já Jsem. V čem to spočívá?

Toto Já se neodhalí nikomu, pokud toto Já není pro člověka na prvním místě.

Dokud Ty sám neucítíš, že Ty pro svoji mysl jsi tím nejzajímavějším objektem, tak se své mysli neodhalíš.

Ty se tváříš, jakože Ti to je jedno. Není to tak. Přímo Ty v klidu vyčkáváš, vůbec nic myslí nenapovídáš, neusměrňuješ ji, jen čekáš, až tvá mysl sama od sebe si Tě svobodně zvolí jako nejvyšší prioritu svého života. To je ta příčina, která určuje, jak rychle se realizuje Já. Až se tvá mysl svobodně rozhodne, že si z tebe udělá svoji největší prioritu.

Chtěl bych říct a to se týká jak tvé mozkové mysli, tak tvé hrudní mysli: Obě dvě složky Tě musí vnímat jako svoji největší prioritu. Nicméně, i když tvá mozková mysl si Tě zvolí jako svoji největší prioritu a nepřestane tak dlouho hledat, dokud Tě nenajde, nic se nemění na faktu, že tato mozková mysl je náchylnější k vnějšku. To je její přirozenost, její funkce. Tím, že je její přirozenost - zaobírat se a vnímat vnější svět, nemá šanci sestoupit dostatečně hluboko. Nemůže Tebe zachytit. Pouze tvoje hrudní mysl je schopna Tebe vnímat a rozmlouvat s Tebou.

Pokud si člověk zavře oči, mnohdy medituje a nic se neděje a to proto, že si člověk neuvědomuje, že je usazen v hlavě a tím pádem je pod dominancí mozkové mysli, která nemá šanci vnímat Tebe. Člověk se proto musí vědomě zaměřit na hrudní mysl. Veškerá pozornost se musí stáhnout (obracet) do hrudi. To je základní podmínka – být v hrudi. Vnímat pomocí hrudi, myslet pomocí hrudi.

Pokud jsem stabilizován v hrudi, a to tak, že v hrudi jsem plně při vědomí a jsem schopen myslet na jakékoliv téma, teprve v tu chvíli musím nutit hrudní mysl, aby myslela o Mně pravdu. Co je o Mně pravdivé? To, že hrudní mysl musí myslet na to, že v hrudním prostoru se nachází živá Bytost a že živá Bytost nemůže být přítomna nikde jinde než v hrudním prostoru. Nikde jinde nemůže dojít ke kontaktu s živou Bytostí. Musím myslet na to, že tělo není živá Bytost. To musím vnímat, i když jsem v kontaktu s nějakým fyzickým člověkem. Živá Bytost je pouze Ten, který sídlí v hrudním prostoru. Musím se dostat do momentu, že chci a toužím se s touto živou Bytostí setkat.

Touha po setkání se s touto živou Bytostí v hrudním prostoru musí být tou nejvyšší prioritou mého života.

Pokud se stane nejvyšší prioritou mého života, musím rozumět faktu, že živá Bytost nemůže být prožita jinak než tím, že vnímám pocit Já. Pociť Já je pocit životnosti, pocit Já je

přímo živá Bytost. Tímto pocitem Já jsem přímo Já sám! Pokud se v hrudním prostoru nachází živá Bytost, která je pocitem Já, a tímto pocitem jsem Já sám, z toho logicky vyvěrá, že v tomto hrudním prostoru musím sídlit Já sám. Pokud nutím svoji mysl v hrudi, ať si Mne uvědomuje, a přesto Mne mysl nevnímá, a neuvědomuje si Moji přítomnost, má to jedinou příčinu: Dostatečně netouží se se Mnou setkat, protože ještě jsou pro ni asi nějaké jiné priority. A když tato hrudní mysl má absolutní pochopení a absolutní víru, že tam jsem v každém okamžiku přítomen jakožto pocit Já, který velice dobře znám, akorát jsem tento pocit Já spojoval s tělem či s myslí, nyní jen chci, aby si toto moje mysl nemyslela, ať vnímá pravdu, že tento pocit Já sídlí v hrudi sám o sobě a nepotřebuje být ztotožňován s něčím jiným. Já jsem Já. Toto Já je tak reálně živá Bytost, tak, jako mám dojem z reálného fyzického člověka, který stojí přede mnou. Stejně tak musím vnímat ve svém hrudním prostoru přítomnost živé Bytosti. Touto Bytostí jsem Já sám.

Žádná kniha, žádný člověk nemůže přivést moji mysl k uvědomění si Mne. Každá lidská mysl musí sama v sobě vypěstovat neotřesitelnou jistotu, že Já jsem v ní, v hrudním prostoru a že tento dotyčný jsem Já sám. A i kdyby se mé mysli zpočátku nedařilo si Mne uvědomovat, tak klidně dám této mysli rozkaz: Uvědom si Mne! Nesmíš se dívat do hrudi a nic nevidět, musíš Mne vidět. Nesmíš se spokojit se stavem, že Mne nevidíš. Já si přeji, aby sis Mne uvědomovala. Pochop to, že jsem to byl Já, který jsem inspirovat tvé hledání, Já jsem to byl, který jsem tě dovedl až k tomuto bodu, tak na co čekáš!

Opravdu musíte zažívat, když jste v hrudním prostoru, nesmíte zažívat, že něco hledáte. Musíte zažívat, že jste Ten, kdo nutí vaši hrudní mysl, ať si uvědomí Vaši přítomnost v ní. Meditace není o tom, že se uvolním a dostanu se do nějaké pasivity. Meditace je naprosto akční stav, někdo tam něco dělá a ten někdo jste Vy! Vy se snažíte svoji hrudní mysl co nejvíce obrátit na Sebe sama!

Jsou tam pouze dvě složky. Vy jakožto živá Bytost a vaše hrudní mysl. Vy – živá Bytost (zažívána pocitem Já) neustále bombardujete vaši hrudní mysl tím, ať si konečně uvědomí, kým jste, že jste samotný pocit Já. Když vaši hrudní mysli začne docházet, že je to pravda, začne to být doprovázeno libými pocity, začne to přerůstat až v lásku k tomuto Já (k Vám), tehdy se začnete této hrudní mysli ještě více zpřítomňovat tak, že se této hrudní mysli odhalíte i ve své duchovní tělesné podobě. Tehdy zjistíte, že vaše mozková mysl jen sleduje tuto interakci mezi vaší hrudní myslí a Vámi.

Pocit Já – Vy sami je naprosto reálná skutečnost, že je až nemožné si tohoto Reálného neuvědomovat! Pokud nedochází k uvědomění, je to proto, že vaše mysl si nemyslí o tomto Já Pravdu. Toto Já ve své nejintenzivnější formě nesídlí nikde jinde než v hrudi. Sídlí tam pouze ve formě, kdy toto Já není ztotožňováno s nikým, jediné samo se Sebou.

Lidská mysl musí chápat, že toto Já je: Já Jsem Já. Já jsem toto vědomí, že Já Jsem Já.

Potíž je v tom že lidská mysl či emotivita tak dlouho ignorovala tento pocit, že jakoby by byl pro ni těžko uchopitelný. Já Jsem Já, nic jiného. Toto Já Jsem Já sídlí v hrudi. Jsem to Já sám, sídlící v hrudi.

Další problém je, že pokud zde sedí několik lidí, tak tělesná mysl vytváří dojem, že je nás zde více. Kde je pocit, že je nás více, je to překážka tomuto prožitku. Člověk by to měl dělat v soukromí a sám. Je tam důležité to vědomí intimity, že jsem sám se Sebou. Musíte cítit, že k tomu, co je Bůh, pravda ve vás, máte tak intimní vztah, ten nejintimnější myslitelný vztah, že

jste to přímo Vy sami, kteří se snažíte lidské mysli odhalit to největší mystérium života. Ten, kdo se chce odhalit mysli, je tak strhující, úžasná Bytost, a je až děsivé, že tato mimořádná a strhující Bytost jsem Já sám! Tehdy mi začne docházet, jaké jsem měl (moje mysl) falešné mínění o Sobě. Pro moji mysl musí okolní svět úplně ztratit na půvabu. Jediné, co může být pro moji mysl zajímavé, je Já, sídlící hluboko v její hrudi. Mysl se musí neustále dívat dovnitř, na Mne! Ne do světa na mrtvé věci. Živý jsem jenom jediný Já, který jsem hluboko v hrudi. Ne Bůh, ale Já jsem ten sídlící v hrudi. Mysl, která se dívá ven, je mysl, která pohrdá Životem! Tam nesmí být ani zrnko pochybnosti, že tam jsem a že jsem tam vnímatelný kdykoliv. Musí tam být pochopení, že toto vnímání Mé přítomnosti v hrudi člověka, toto pochopení, že jsem to přímo Já sám, je i pro Boha (pro Mne) veškerá realita bytí. Všechny lidské aktivity v očích Boha jsou podřadné vůči této skutečnosti.

Ježíš říkal: Poznejte Pravdu a Pravda vás osvobodí. Chtěl bych také říct: Poznej Pravdu a Pravda tě v první řadě oblaží.

Co je to Pravda? Uvědomění si faktu, že přímo Já, který jsem se vždycky považoval za bytost z masa a kostí, mám svoji pravou podobu, kdy sídlím v hrudi člověka, kde se snažím udržovat kontakt s myslí, která v hrudi také sídlí a že tato hrudní mysl je moje milovaná partnerka.

Zpočátku se toto uvědomování si Mé Bytosti děje někde v klidu, kde jsem sám, ale postupem času, kdy se moje mysl stabilizuje v tomto pocitu, se snaží Moji přítomnost vnímat pořád, i v běžných lidských činnostech, v práci, v kontaktu s lidmi.

Tam musí být ta jistota, že jsem to opravdu přímo Já! To je rozhodující. Je to jen věc tréninku. Někdy není ten pocit dostatečně silný a to proto, protože část svého Já ještě nechávám sídlit v tom hledači, v mysli. Nesmí tam být to, že Já si uvědomuji nějakou živou Bytost, kterou jsem Já. Tam žádné Já nesmí očekávat uvědomění si živé Bytosti. Já jsem pouze Ten, kdo čeká na Svě odhalení. Ten, kdo Mne odhalí, žádné svoje Já nemá! To je jen Moje mysl, kterou nutím, ať se zaměří na Mne – samotný pocit Já. I když má už člověk to přesvědčení, mohou tam probíhat nevědomé procesy. I když má člověk mentální odvahu sám sebe identifikovat s Bohem, a má pochopení, že Já není nikým jiným než pocitem Já, ví, že sídlím v hrudi, ale pořád tam ještě může být to, že Já chci odhalit Sebe. Ne, tak to nesmí být, žádné Já odhalující Sebe neexistuje! Je to jenom Já, který čekám, až se mysl zbaví veškerého Já, protože jediný Já jsem Já, a samotná mysl (zbavená Mne) se obrátí na Mne. Pokud část mého Já zůstane ukotveno v mysli, v té chvíli je hledaný a hledač, takže nemůže dojít k zážitku. Musí být jen Hledaný a hledač nesmí mít žádný pocit živé Bytosti, žádného Já. Veškeré Já musí patřit Já. Pokud část Já zůstane usídlena v mysli, v tu chvíli jsem hledač a nemůžu sám Sebe zažít jako To, co má být nalezeno. Mysl (hrudní) musí zůstat, nesmí zaniknout, ale nesmí mít žádné vlastní Já. Já je jenom jedno (v té pravé formě). Toto Já nepatří nikomu jinému než Já. To je Má pravá totožnost, která sídlí hluboko v hrudi a chci komunikovat, spolupracovat se svojí hrudní myslí. Mozková mysl je jen němý a tichý svědek.

Pokud existuje nějaký vnitřní Hlas, musím zažívat, že jsem to Já, hovořící ze srdce směrem ven, k Mé hrudní mysli. Nedělá mi problém, když mám Já ztotožněné s fyzickým, hovořit, že? To nedělá nikomu problém. Stejně tak reálně ale musíme vnímat, že Já jsem v hrudi a z hrudi promlouvám. To je Můj pravý Hlas.

To je esence toho, co člověk musí opravdu dělat. Pak tě již vlastní prožitky povedou dále a budou to modifikovat pro tvoji osobní potřebu. Musí tam být ta jistota, že tam jsem pořád, že jsem uchopitelný v kterýkoliv okamžik. Jenom si Moje mysl musí dát tu námahu. Nesmí o tom pochybovat a vytvářet si domněnky, že to bude trvat roky. Cožpak nejsem reálně existující?

Více na:
www.astrotheologie.wz.cz